

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa A. Ł.
przeciwko A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 maja 2020 r.,
na skutek skarg kasacyjnych: powoda oraz pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. przyjmuje skargę kasacyjną powoda do rozpoznania,**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanej.**

UZASADNIENIE

co do punktu 2 postanowienia z 15 maja 2020 r.

Wyrokiem z 27 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w O. z 22 października 2018 r. w ten sposób, że uchylił wydany przez Sąd Okręgowy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 30 listopada 2015 r. jedynie co do kwoty 353.677,58 zł wraz z odsetkami i oddalił powództwo w tym zakresie, uchylił zawarte w nakazie zapłaty orzeczenie o kosztach postępowania nakazowego, obniżył kwotę zasądzoną tytułem zwrotu kosztów za I instancję, a

nadto oddalił apelację powoda w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołując się na jej oczywistą zasadność związaną z błędną wykładnią postanowień deklaracji wekslowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Pozwana w sformułowanym wniosku nie przedstawiła żadnych argumentów pozwalających na uznanie skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną. W szczególności nie jest takim argumentem wskazanie, że wyrok Sądu Apelacyjnego jest zaskarżalny z uwagi na przedmiot i wartość zaskarżenia. Przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18;

z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Odnosząc wskazane powyżej kryteria do zarzutu wadliwej wykładni oświadczenia woli, należy przyjąć, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi wymagane byłoby wykazanie, że złożone oświadczenie nie dawało żadnych podstaw do przyjęcia znaczenia nadanego mu przez sąd lub też przeprowadzona wykładnia oświadczenia w kontekście dopuszczalnej wykładni alternatywnej była oczywiście nieuzasadniona. Przypadek taki nie zachodził w niniejszej sprawie.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).